

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: I.D., nar. ..., státní příslušnost Gruzie, t. č. neznámého pobytu,
zastoupeného: JUDr. Tomáš Plíhal, advokát se sídlem Sedláčkova
212/11, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3,
170 00 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 21.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2019 č.j. OAM-1538/DS-PR-P12-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Tomáši Plíhalovi se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 13.300,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2109959337/2700, VS 1002019, vedený u UniCredit Bank Czech Republic a.s.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 21.1.2019, soudu doručenou nejprve dne 21.1.2019 prostřednictvím elektronické pošty a poté dne 23.1.2019 prostřednictvím České pošty,

kteř byla předána k přepravě dne 22.1.2019, a jejím doplněním ze dne 25.2.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2019 č.j. OAM-1538/DS-PR-P12-2018, které mu bylo doručeno dne 4.1.2019, a jímž bylo ve správním řízení o předání do příslušného státu rozhodnuto tak, že státem příslušným k jeho přijetí zpět je Spolková republika Německo (dále jen **SRN**) a řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, výslovně žádal o advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského. Usnesením ze dne 4.2.2019, č.j. 60Az 6/2019-22 mu byl ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal, se sídlem Sedláčkova 212/11, 301 00 Plzeň.

V úvodu žaloby bylo uvedeno, že žalobce je státním občanem Gruzie, která patří v současné době mezi státy, jejichž státní občané jsou ve vztahu k ČR a též k dalším členským zemím Evropské unie (dále jen **EU**) osvobozeni od vízové povinnosti. V jeho případě měl proto žalovaný aplikovat kritérium podle čl. 14 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení** nebo **Nařízení Dublin III**), a příslušným státem měla být ČR a SRN tak v jeho případě není státem příslušným k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tím, že žalovaný určil příslušný stát v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení, nepostupoval správně a napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Dále žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vůbec neposoudil možnost, respektive nemožnost aplikace čl. 17 Nařízení. K tomu, aby napadené rozhodnutí žalovaného, v rámci něhož postupuje či nepostupuje podle čl. 17 Nařízení, nebylo nepřipustným projevem libovůle, musí vycházet z dostatečných podkladů, musí být logicky správné a žalovaný se musí uspokojivým způsobem vypořádat s osobní situací žadatele. Žalovaný se však s jeho osobní situací v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal, přitom žalobce nemá žádný zájem na navrácení do SRN, ale chce se vrátit zpět do svého domova, do Gruzie. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a na výzvu soudu doložil žalobce potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech.)*

2. **Žalobce v žalobě** také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě a jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 27.3.2019 č.j. 60Az 6/2019-53.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3.1.2019 č.j. OAM-1538/DS-PR-P12-2018** bylo ve správním řízení o předání do příslušného státu rozhodnuto tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení je SRN; žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce je v souladu s § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) nepřipustná a řízení o ní se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 7.12.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a zajištěn dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) Balková. Žalobci byly sejmuty otisky prstů a ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Německu dne 10.11.2017.

Součástí informací poskytnutých žalovanému Policií ČR byl protokol o podání vysvětlení č.j. KRPS-366259-15/ČJ-2018-010022 ze dne 7.12.2018, ve kterém žalobce uvedl, že

29.10.2017 odcestoval letecky z Gruzie do Běloruska, z Běloruska pokračoval osobním vozem do Litvy, odkud pokračoval autobusovou linkou do Berlína. V SRN požádal o mezinárodní ochranu dne 10.11.2017, ale azylový tábor v SRN svévolně opustil a dne 29.4.2018 odcestoval do ČR. V ČR byl následně zadržen a umístěn do ZZC Vyšní Lhoty. Po dvou měsících byl českými orgány předán do SRN, nedostavil se do určeného místa v SRN a do konce října pobýval v SRN u své známé. Následně opět přicestoval ze SRN do ČR. Potvrdil svou totožnost a uvedl, že nikdy jinou identitu nepoužíval. Nemá žádné povolení k pobytu v EU. V ČR ani v EU nemá žádné rodinné, kulturní, společenské či jiné vazby, jeho zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí a nic mu nebrání ve vycestování z ČR. Pohovor v rámci řízení dle Nařízení byl proveden dne 17.12.2018, kdy žalobce mimo jiné uvedl, že ze SRN odcestoval, protože mu tam nebyl udělen azyl, do SRN se vrátit nechce, do vlasti také ne, ale je k tomu nucený. V EU nemá žádné příbuzné.

Žalobce byl zadržen na území ČR z důvodu jeho neoprávněného pobytu na tomto území; současně nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Správní orgán při posuzování okolností i předložených důkazních materiálů postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II Nařízení. Ve vztahu k určení příslušného členského státu podle kritérií uvedených v kapitole III Nařízení vyloučil aplikovatelnost čl. 8-15. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo dle žalovaného zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území SRN jako prvním ze států, který je vázán Nařízením. SRN je tedy příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení.

Poté správní orgán požádal dne 12.12.2018 SRN o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce podal na jejím území, a dne 14.12.2018 obdržel informaci, že SRN uznala příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení.

V souladu s ustanovením druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III se správní orgán dále zabýval skutečností, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Správní orgán vycházel z Informace OAMP ze dne 15.1.2018 týkající se azylového systému v SRN, v níž se popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v SRN, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti správní orgán konstatoval, že v souladu s Nařízením je SRN povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce na území SRN. Na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko

požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do SRN, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. SRN je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů.

Žalovaný shledal naplnění podmínek ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou v SRN považoval ve vztahu k ČR za nepřipustnou, proto dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 8.4.2019** uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Vyjádřil přesvědčení o tom, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žalobce byl za přítomnosti tlumočníka do gruzínského jazyka ještě před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady ve věci mezinárodní ochrany podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**). K podkladům se však žalobce vyjádřit nechtěl, nenavrhoval žádné doplnění a nechtěl se ani vyjádřit ke zdrojům informací; uvedl, že by se rád vrátil do vlasti a nechce zpět do SRN. Správní orgán při posuzování okolností, předložených důkazních materiálů případu postupoval v souladu s obecnými zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II Nařízení a ve vztahu k určení příslušného členského státu dle kritérií uvedených v kapitole III Nařízení vyloučil aplikovatelnost čl. 8 až 15. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení, pokud nemůže být určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území SRN, která je tedy příslušná k posouzení žádosti a je rovněž povinna přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem podle čl. 18 (dublínského) Nařízení. SRN dne 14.12.2018 svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu potvrdila. Podle čl. 28 odst. 3 a čl. 29 odst. 1 a 2 Nařízení přemístění z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však 6 měsíců od akceptace osoby příslušným členským státem. Doprava žalobce na území SRN bude proto provedena po dohodě s příslušnými orgány SRN formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu, kterým je Bundesamt für Migration und Flüchtlinge. Správní orgán se také zabýval skutečností, zda v případě SRN existují závažné důvody se domnívat, že dochází systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (zdroje informací k posouzení rizika žalovaný vyjmenoval na str. 3 napadeného rozhodnutí). Podle přesvědčení správního orgánu žalobci nehrozí v SRN nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3.1.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 8.4.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 3.1.2019 žalobci předáno dne 4.1.2019.
6. **Podáním ze dne 11.4.2019** zástupce žalobce žádal o nařízení ústního jednání a současně o ustanovení tlumočníka pro účely ústního jednání před soudem, jelikož žalobce neovládá český jazyk. Dále **zástupce žalobce dne 17.4.2019** sdělil soudu, že dne 12.4.2019 se pokusil uskutečnit poradu s žalobcem v ZZC Balková, avšak ten se již k tomuto datu v uvedeném zařízení nenacházel. Také uvedl, že mu není znám aktuální pobyt žalobce a nemohl ho

proto informovat o nařízeném ústním jednání, proto se pravděpodobně k ústnímu jednání dostaví pouze zástupce žalobce.

7. **Dne 18.4.2019** bylo soudem zjištěno nahlédnutím do databáze MV OAMP, že žalobce je od 12.4.2019 mimo ČR, neboť byl proveden jeho transfer do Německa.
8. **Ústního jednání konaného dne 25.4.2019** se zúčastnil zástupce žalobce a zástupce žalovaného. **Zástupce žalobce** plně odkázal na podanou žalobu a její doplnění, protože nenastaly žádné jiné rozhodné okolnosti, kromě toho, že byl žalobce převezen mimo území ČR na základě rozhodnutí; ohledně odměny ustanoveného zástupce uvedl, že nejpozději do 3 dnů vyúčtování doloží soudu. **Zástupce žalovaného** plně odkázal na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě, navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť dle jeho názoru byly splněny všechny podmínky pro zastavení řízení o mezinárodní ochraně dle § 25 písm. i), z důvodu nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu; navíc již došlo k výkonu rozhodnutí a žalobce byl transferován do SRN dne 12.4.2019; náhradu nákladů nepožadoval.
9. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.1.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
13. Dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
14. Podle čl. 3 odst. 2 Nařízení pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
15. Podle čl. 17 odst. 1 Nařízení odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením

není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

16. Po provedeném řízení zdejší soud neshledal důvodnou žalobní námitku, která spočívala v tom, že v případě žalobce mělo být aplikováno kritérium vyplývající z čl. 14 odst. 2 Nařízení, kdy příslušným státem k posouzení žádosti žalobce měla být ČR. Soud k této námitce uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce není držitelem biometrického cestovního dokladu, se na něho jako na státního příslušníka Gruzie vztahuje Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, které je pro ČR závazné, a z něhož podle čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení vyplývá, že státní příslušníci Gruzie jsou povinni mít při překračování vnějších hranic členských států EU vízum, z čehož plyne, že i k pobytu na území ČR potřebují vízum.
17. Na žalobce se vztahuje čl. 5 odst. 1 písm. a) a b) nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, jímž se stanoví kodex společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob, kdy lze vnější hranice překračovat pouze na hraničních přechodech a je podmínkou vstupu pro státní příslušníky třetích zemí, tedy i žalobce, který jako státní příslušník Gruzie nevlastní biometrický cestovní doklad, že musí mít při překračování vnějších hranic členských států EU platný cestovní doklad a vízum.
18. Současně je také nutno konstatovat, že Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/372 o uvolnění vízového režimu pro obyvatele Gruzie cestující do EU vstoupilo v platnost dne 28.3.2017 a platilo pro účely pobytu v délce 90 dnů. Pokud žalobce přicestoval do ČR po 90 dnech od vstupu na území států EU (Litva v říjnu 2017), nemůže se na něj bezvízový styk již vztahovat.
19. Dále soud k námitce žalobce, že žalovaný vůbec neposoudil možnost, respektive nemožnost aplikace čl. 17 Nařízení, konstatuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 18.5.2016, č.j. 6Azs 67/2016-34 „*ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít. Ostatně již v uvedeném rozsudku č. j. 3 Azs 15/2015 – 50, Nejvyšší správní soud uvedl, že „postup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení (...)“ Dříve platné Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, jež bylo nahrazeno nařízením Dublin III, umožňovalo členským státům využít diskrečního oprávnění*

(tzv. klauzule suverenity) i v případech, kdy byla příslušnost stanovena na základě „zbytkového“ kritéria. Toto „zbytkové“ kritérium bylo totiž zahrnuto v kapitole III, od které se členské státy mohly za pomoci klauzule suverenity odchýlit. Nařízení Dublin III to již neumožňuje, neboť ono „zbytkové“ kritérium bylo z kapitoly III unijním normotvůrcem vyčleněno do kapitoly II, přičemž odchýlit se členské státy mohou stále pouze od kritérií uvedených v kapitole III.“

20. V předmětné věci žalovaný stejně jako v případě řešeném NSS ve výše citovaném rozsudku určil příslušnost SRN podle čl. 3 odst. 2 věty první Nařízení, tedy tzv. zbytkového kritéria, a tudíž nebylo na místě uplatnění diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 Nařízení vůbec zvažovat, neboť dispozice normy jasně stanovuje, že je možné se odchýlit výlučně od příslušnosti určené podle čl. 3 odst. 1 Nařízení, nikoliv od příslušnosti určené podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení. Soud dále v této souvislosti doplňuje, že podle výše citovaného rozsudku NSS odst. 17 preambule Nařízení „působí spíše proklamativně a může sloužit jako výkladové vodítko. Avšak ani ze znění této části preambule nelze v kontextu nyní projednávaného dovozovat, že by diskreční ustanovení bylo případně využitelné ve všech případech stanovení příslušnosti. Toto proklamativní a obecné ustanovení je totiž omezeno právě zněním čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který diskreční oprávnění atrakce zcela jednoznačně vymezuje pouze pro případy příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na kapitolu III. Nejvyšší správní soud se domnívá, že pokud by unijní normotvůrce zamýšlel vztáhnout diskreční oprávnění i na případy příslušnosti stanovené na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III („zbytkové“ kritérium), neomezil by výslovně znění čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení tak, jak je výše uvedeno, resp. by nevyčlenil „zbytkové“ kritérium z kapitoly III.“
21. Současně bylo v nyní posuzované věci také uváženo, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v ČR ani jinde v EU rodinu, příbuzné nebo jiné závazky. Žalobce je svobodný a bezdětný, jeho rodinu tvoří rodiče a bratr, kteří žijí společně v Gruzii. Nebyl zde dán tedy žádný humanitární důvod pro přistoupení k eventuálnímu převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Jednalo se o situaci předvídanou čl. 17 Nařízení, podle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není podle kritérií stanovených tímto zařízením příslušný. Podstatou jsou právě humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody, avšak žádné takové okolnosti však nebyly v případě žalobce zjištěny, a proto uvedený článek nebyl aplikován. Zdejší soud tedy vycházel z uvedených zjištěných informací a výše citovaného názoru NSS, proto neshledal námitku důvodnou.
22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu výše citovaného § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však žádné náklady řízení nepožadoval, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).
24. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 4.2.2019 č.j. 60Az 6/2019-22 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Tomáš Plíhal; v takovém případě platí odměna za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovený zástupce žalobce vyúčtoval náklady řízení v podání ze dne 25.4.2019, soudem mu byla přiznána požadovaná odměna za zastupování, a to za 3 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby, účast na jednání u zdejšího soudu dne 25.4.2019) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 9.300,-Kč, a náhrada hotových výdajů

za 3 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem tedy 900,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) a g), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Škoda Yeti, registrační značka ..., z Plzně do Balkové a zpět za účelem porady s klientem – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákoník práce*), činí 517 Kč (tj. 126 km x 4,1 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 275,- Kč (tj. 6,6 l/100km x 33,10 Kč/l x 1,26), tedy celkem 792,- Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 2.308,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny po zaokrouhlení v tomto řízení tedy činí **13.300,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 2109959337/2700, VS 1002019 z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 25. dubna 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně